

ਭਾਵਰਸਾਂਮਿਰਤ

ਭਾਵਰ ਸਾਂਮਿਰਤ

ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ

ਸੈਯਾ ॥ ਦਸ ਚਾਰ ਸੁ ਭੋਨ ਰਚੇ ਜਿਨਕੇ ਦਸ ਚਾਰ ਸੁ ਭੋਨ ਬਲੀ
 ਭਵਮੰਡਲ ਮਾਂਹੀ । ਜਿਨਕੇ ਦਸ ਚਾਰ ਸੁ ਭੋਨ ਬਲੀ ਇਕ ਤਯਾਗ ਗਏ ਤਿਨ
 ਜਯੋਂ ਧਰ ਮਾਂਹੀ । ਦਸ ਚਾਰ ਸੁ ਭੋਨਕੁ ਭੋਗਤ ਹੈ ਇਕ ਏਕਹਿ ਰਾਜ ਕਰੇ
 ਜਗ ਮਾਂਹੀ । ਦਸ ਬੀਸਕ ਗ੍ਰਾਮ ਕੁ ਰਾਜ ਲਹੇ ਨਰ ਕਯੋਂ ਗਰਬੈ ਅਪਨੇ
 ਤੇਰ ਮਾਂਹੀ ॥ ੧੮ ॥

ਇਹਰਾ—ਰੇ ਮਨ ਚੰਚਲ ਤੂੰ ਸਦਾ ਭਜਯੋ ਨ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮ ॥
 ਰਹਯੋ ਵਿਸ਼ੇ ਲਪਟੈਤ ਹੀ ਜੈ ਹੈਂ ਜਮਕੇ ਧਾਮ ॥ ੧੯ ॥

ਸੈਯਾ ॥ ਧਨ ਈਸ ਦਯੋ ਜਗ ਭੀਤਰ ਜੋ ਬਿਨ ਬੁੱਧ ਗਏ ਨ ਕਛੂ
 ਲ ਪਾਏ । ਸੁਭ ਸੰਤਨ ਕੀ ਨਹਿ ਸੇਵ ਕਰੀ ਅਰੁ ਬਿਪ੍ਰਨ ਤੇ ਨਹਿ ਯੋਗ
 ਰਾਏ । ਨਹਿ ਕੂਪ ਖੋਨ ਜਲ ਹੇਤ ਨਹਿ ਕਬੀ ਧਰ ਭੀਤਰ ਨਾ ਜਲ ਤਾਲ
 ਨਾਏ । ਬਲ ਹੀਨਨ ਕੋ ਸੁਖ ਦਾਨ ਦਏ ਨਹਿ ਦੀਨਨ ਕੋ ਦੁਖ ਦੂਰ
 ਪਟਾਏ ॥ ੨੦ ॥

(੮)

ਭਾਵ ਸਾਂਮਿਰ ੩

ਅਪਨੇ ਹਿਤ ਤਯਾਗ ਕਰੇ ਪਰ ਕੋ ਹਿਤ ਤੇ ਨਰ ਉਤਮ ਹੈਂ ਜਰ
ਮਾਂਹੀਂ । ਅਪਨੇ ਹਿਤ ਸੰਗ ਕਰੇ ਪਰਕੋ ਨਰ ਆਹਿ ਸਮਾਨ ਵਹੀ ਭਵ
ਮਾਂਹੀ । ਅਪਨੇ ਹਿਤ ਨਾਸ ਕਰੇ ਪਰਕੋ ਹਿਤ ਰਾਕਸ ਹੈਂ ਨਰ ਤੇ ਜਗ ਮਾਂਹੀ
ਬਿਨਹੀ ਅਪਨੇ ਹਿਤ ਨਾਸ ਕਰੇ ਪਰ ਕੋ ਹਿਤ ਤੇ ਨਰ ਕੋਨ ਕਹਾਂਹੀਂ ॥੨੧॥

ਸੁਯਾ ॥ ਧਨ ਪਾਵਨ ਕੋ ਜਿਹ ਜਹਾਜ ਸਜੈ ਬਿਨ ਭਾਗਨ ਤੇ ਜਹ
ਸਿੰਧੁ ਡੁਬਾਈ । ਸੁ ਖਨੇ ਬਹੁ ਬਾਰਨ ਭੂਮ ਘਨੀ ਧਰ ਤੇ ਨਹ ਏਕ ਵਿਰਾਟ
ਪਾਈ । ਨਿਪ ਕੀ ਕਰ ਆਇਸੁ ਸੇਵ ਕਰੇ ਭਿਰ ਸੰਗਰ ਮਾਂਹਿ ਸੁ
ਤੁਝਾਈ । ਬਿਧ ਲੋਕਹਿ ਲੋ ਜਬ ਦੈਰ ਫਿਰੇ ਫਲ ਪਾਵਤ ਨ ਬਿਨ
ਸਹਾਈ ॥ ੨੨ ॥

ਹੋਦਰਾ—ਬਿਨਾ ਭਾਗ ਜਗ ਸੁਖ ਕਹਾਂ ਮੋਖ ਕਹਾਂ ਲੁਰ ਹੋਇ ॥

ਭੋਗ ਮੋਖ ਨਰ ਜੋ ਚਹੈ ਪੁੰਨ ਕਮਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ੨੩ ॥

ਸੁਯਾ—ਘਰ ਭੀਤਰ ਹੋਮ ਭੰਡਾਰਭਰੇ ਮੁਕਤਾ ਫਲ ਕੀ ਰਾਜ ਪੀ
ਭੀਖਾਰੀ । ਜਸ ਚੰਦ ਕੀਯੋ ਉਜਯਾਰ ਚਹੂੰ ਚਕ ਨੂਤਨ ਹੈ ਤਨ ਰੋਗ ਨਿਵਾਰ

ਰਤਕੇ ਸਮ ਸੁੰਦਰ ਅੰ ਹਿਤ ਕਾਰਣਿ ਨਾਰਿ ਤਥਾ ਗੁਣ ਸੀਲ ਉਦਾਰੀ ।
ਕ੍ਰਿਤਿ ਪੁੰਨ ਬਿਨਾ ਯਹਿ ਆਹਿ ਕਹਾਂ ਬਿਧ ਪੁੰਨਨ ਨੀਰ ਰਚੀ
ਫੁਲਵਾਰੀ ॥ ੨੪ ॥

ਸੋਯਾ ॥ ਰੂਪ ਫਲੇ ਨਹਿ ਜੂਪ ਫਲੇ ਜਨ ਮਾਂਗਤ ਭੀਖ ਫਿਰੇ ਜਗ
ਮਾਂਹੀਂ । ਚਾਤੁਰਤਾ ਭੁਜ ਕੇ ਬਲ ਜੇ ਵਹਿ ਨਾਹਿ ਫਲੇ ਪਿਖੀਏ ਜਗ ਮਾਂਹੀਂ ।
ਮੂਰਖ ਕਾਤਰ ਚਾਤਰ ਬੀਰ ਸੁ ਸੇਵਤ ਹੈਂ ਕੁਲ ਲਾਜ ਬਿਨਾਹੀਂ । ਐਰ ਫਲੇ
ਨਹਿ ਕੇ ਜਗ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਤਿ ਪੁੰਨ ਫਲੇ ਦੁਮ ਜਯੋਂ ਰਿਤੁ ਮਾਂਹੀਂ ॥ ੨੫ ॥

ਸੋਯਾ ॥ ਜੋ ਜਨ ਸੇਵਤਪਾਦ ਬੋਲੀ ਜਨ ਭਿਤ ਭਏ ਪਿਖੀਏ ਜਗ
ਮਾਂਹੀ । ਤੈ ਜਨ ਪੁੰਨ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕੁ ਪਾਇ ਸੁ ਭੂਪ ਭਏ ਭਵਮੰਡਲ ਮਾਂਹੀਂ ।
ਪੁੰਨ ਗਏ ਨਰ ਭੀਖ ਗਹੇ ਅਰੁ ਭਿਛਕਭੂਖ ਭਏ ਭਵ ਮਾਂਹੀਂ । ਐਰ ਫਲੇ
ਨਹਿ ਕੇ ਜਗ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਤਿ ਪੁੰਨ ਫਲੇ ਦੁਮ ਜਯੋਂ ਰਿਤੁ ਮਾਂਹੀ ॥ ੨੬ ॥

ਸੋਯਾ ॥ ਦੇਸ ਫਲੇ ਨ ਬਿਦੇਸ ਫਲੇ ਕਛੁ ਪੂਰਬ ਉਤਰ ਮੋ ਫਲ
ਨਾਹੀਂ । ਦਖਣ ਪੱਛਮ ਮਾਂਹਿ ਨਹੀਂ ਫਲ ਨਾਹਿ ਅਹੈ ਸਰਤਾ ਤਟ ਮਾਂਹੀਂ ।

ਬੈਠਨ ਨਾਂਹਿ ਫਲੇ ਜਗ ਮੈ ਅਰ ਨਾਂਹਿ ਫਲੇ ਰਟਨੇ ਜਗ ਮਾਹੀਂ । ਐਰ
ਫਲੇ ਨਹਿ ਕੋ ਜਗ ਮੈ ਕ੍ਰਿਤਿ ਪੁੰਨ ਫਲੇ ਦਮਜਯੋਂ ਰਿਤੁ ਮਾਹੀਂ ॥ ੨੨ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਬਾਲਕ ਨਾਂਹਿ ਫਲੇ ਜਗ ਮੈ ਅਰੁ ਜੋਬਨ ਮਾਹਿ ਕਛੂ ਫਲ
ਨਾਹੀਂ । ਜਾਰਨ ਨਾਂਹਿ ਫਲੇ ਜਗ ਮੈ ਅਰੁ ਬਾਂਧਵ ਨਾਂਹਿ ਫਲੇ ਜਗ ਮਾਹੀਂ ।
ਮੀਤ ਫਲੇ ਨਹਿ ਨੀਤ ਫਲੇ ਕੁਲ ਰੀਤ ਫਲੇ ਭਵ ਮੈਂ ਕਹੁ ਕਾਂਹੀ । ਐਰ ਫਲੇ
ਨਹਿ ਕੋ ਜਗ ਮੈ ਕ੍ਰਿਤਿ ਪੁੰਨ ਫਲੇ ਦਮ ਜਯੋਂ ਰਿਤੁ ਮਾਹੀਂ ॥ ੨੩ ॥

ਸੁਯਾ ॥ ਨਾਂਹਿ ਫਲੇ ਜਗ ਮਾਂਹਿ ਨਿਸੇਸ ਦਿਨੇਸ ਫਲੇ ਜਗ ਮੈ ਕਹੁ
ਕਾਂਹੀ । ਪੁੰਨ ਬਿਨਾ ਫਲ ਆਹਿ ਕਹਾ ਬਿਧਿ ਲੋਕ ਸੁ ਕੂਮਿ ਰਸਾਤਲ ਮਾਂਹੀ ।
ਨਾਂਹਿ ਸੁਰੇਸ ਫਲੇ ਜਗ ਮੈ ਸੁ ਮਹੇਸ ਫਲੇ ਜਗ ਮੈ ਕਹੁ ਕਾਂਹੀ ॥ ਐਰ ਫਲੇ
ਨਹਿ ਕੋ ਜਗ ਮੈ ਕ੍ਰਿਤਿ ਪੁੰਨ ਫਲੇ ਦਮ ਜਯੋਂ ਰਿਤੁ ਮਾਹੀਂ ॥ ੨੪ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਇਕ ਦੇਵਹਿ ਬੰਦੇਤਹੋ ਭਵ ਮੈ ਜੋਇ ਚਾਤੁਰ ਤੇ ਖਲ ਸੇਵ
ਕਰਾਏ । ਜਗ ਭਿਛਕ ਕੋ ਖਿਣ ਏਕ ਭਏ ਮਹਿ ਮੰਡਲ ਰਾਜ ਕੋ ਸੂਖ ਭੁਗਾਏ ।

ਮਹਿ ਮੰਡਲ ਕੇ ਪਤਿ ਕੋ ਖਿਣ ਮੈਂ ਦਰ ਹੀ ਦਰ ਮਾਹਿ ਸੁ ਭੀਖ ਮੰਗਾਏ ।
ਭਵਮਾਹਿ ਅਗਾਧ ਗਤੀ ਤਿਨਕੀ ਸਭ ਹਾਰ ਪਰੇ ਗਤਿ ਕੋਇ ਨ ਪਾਏ ॥ ੩੦ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਜਗ ਬੀਰਨ ਕੇ ਕਰ ਚੀਰ ਹਰੇ ਅਰ ਧੀਰਨ ਕੇ ਚੁਰ ਧੀਰ
ਛੁਡਾਏ । ਕਾਤਰ ਕੋ ਮਹਿ ਮੰਡਲ ਕੋ ਜਨਕੋਭਿਦ ਬੀਰਨ ਬੀਰ ਕਹਾਏ । ਗਹਿ
ਕੋ ਡਗ ਨਾਹਿ ਚਲੇ ਪਗਸੋਂ ਤਿਨ ਕੋ ਗਿਰ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਲੰਘਾਏ । ਭਵ
ਮਾਹਿ ਅਗਾਧ ਗਤੀ ਤਿਨਕੀ ਸਭ ਹਾਰ ਪਰੇ ਗਤਿ ਕੋਇ ਨ ਪਾਏ ॥ ੩੧ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਸੁਤ ਪੰਡੁ ਮਹੀਪਤਿ ਕੇ ਜਿਹਨੇ ਹਰ ਰਾਜਹਿ ਕਾਨਨ
ਮਾਹਿ ਫਿਰਾਏ । ਖਿਨ ਮਾਹਿ ਸੁ ਛੱਤ ਛਿਨਾਏ ਲਏ ਦੁਰਜੋਧਨ ਕੇ ਤਨ ਭੂਮ
ਹੁਲਾਏ । ਨਲ ਸੇ ਮਹਿਪਾਲ ਕੇ ਰਾਜ ਹਰੇ ਹਰਿ ਚੰਦ ਬਨਾਰਸ ਜਾਇ ਬਿਕਾਏ ।
ਭਵ ਮਾਹਿ ਅਗਾਧ ਗਤੀ ਤਿਨਕੀ ਸਭ ਹਾਰ ਪਰੇ ਗਤਿ ਕੋਇ ਨ
ਪਾਏ ॥ ੩੨ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਸੁਰਕੇ ਪਤਿ ਕੋ ਗਹਿ ਕੇ ਜਿਹਨੇ ਮਹਿ ਮੰਡਲ ਮੋ ਗਢ
ਲੰਕ ਦਿਖਾਏ ॥ ਗਢ ਕਾਂਚਨ ਸਾਗਰ ਕੀ ਪਰਖਾ ਤਹਾਂ ਗਵਣ ਕੇ ਦਸ ਮੰਡ

(੧੨)

ਭ ਵਰਸਾਮਿਰਤ

ਕਟਾਏ। ਅਬ ਔਰਨ ਬਾਤ ਕਹਾਂ ਕਹੀਏ ਹਰਿ ਤਾਤਹਿ ਕੇ ਪਦ ਸੰਗਲ ਪਾਏ।
ਭਵ ਮਾਹਿ ਅਗਾਧ ਗਤੀ ਤਿਨ ਕੀ ਸਭ ਹਾਰ ਪਰੇ ਗਤਿ ਕੋਇ ਨ
ਪਾਏ ॥ ੩੩ ॥

ਫਲ

ਸਵੈਯਾ ॥ ਕ੍ਰਿਤਿ ਪੂਰਬ ਆਹਿ ਸੁਭਾ ਫੁਲ ਸੋ ਤਿਨ ਦੇਵਨ ਕੋ ਜਗ
ਭੀਤਰ ਆਏ। ਬਲ ਤੇ ਫਲ ਦੇਹ ਸਭੈ ਜਨਕੇ ਜਗ ਨਾਹਿ ਸਕੇ ਤਿਹਿ
ਕੋਇ ਮਿਟਾਏ। ਨਿਸ ਪੇਖਨ ਡੀਲਹਿ ਤਾਰ ਸਮੇਂ ਵਸ ਲੋਗਨ ਕੇ ਖਹੁ ਭਾਂਤਿ
ਫਿਰਾਏ। ਭਵ ਮਾਹਿ ਅਗਾਧਿ ਗਤੀ ਤਿਨਕੀ ਸਭ ਹਾਰ ਪਰੇ ਗਤਿ ਕੋਇ
ਨ ਪਾਏ ॥ ੩੪ ॥

ਦੋਹਰਾ—ਖੋਟਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰੇ ਕਰੇ ਲੋਭ ਜਨ ਜੋਇ ॥

ਸੁਨੇ ਸਕਲ ਸਾਚੀ ਕਹੇ ਦੁਖੀ ਹੋਇ ਜਗ ਸੋਇ ॥ ੩੫ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਤਿਲ ਤੇਲ ਕੇ ਸੰਗ ਲਹੇ ਦੁਖ ਕੇ ਰਸ ਸੰਗਹਿ ਤੇ ਜਗ
ਈਖ ਪਿੜਾਏ। ਫਲ ਸੰਗਤ ਪਾਦਪ ਈਟ ਸਹੇ ਅਰਗੀਧ ਕਿ ਸੰਗਹਿ ਫੁਲ

ਤਪਾਏ । ਕਰ ਤੰਦੁਲ ਸੰਗਤ ਕੋ ਜਗ ਮੈ ਪੁਨ ਸੀਸ ਬਿਖੈ ਤੁਖ ਮੁਸਲ
ਖਾਏ । ਤਿਮ ਈਖ ਸਮੰ ਕਰ ਖੋਟਨ ਸੰਗਤ ਯਾ ਜਗ ਮੈ ਦੁਖ ਕੋਨ ਨ
ਪਾਏ ॥ ੩੬ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਨਾਦ ਕਿ ਲੋਭ ਤਜੇ ਮਿਗ ਪਾਨ ਸੁ ਬੀਨ ਸੁਨੇ ਅਹਿ
ਆਪ ਬੰਧਾਏ । ਮੀਨ ਸੁ ਤਜਾਗ ਅਗਾਧ ਜਲੰ ਉਰ ਲੋਭ ਜਗੇ ਗਲ ਲੋਹ
ਫਹਾਏ । ਕਾਗਦ ਕੀ ਪੁਤਰੀ ਕਰਣੀ ਵਸ ਮੱਤ ਗਇੰਦ ਸੁ ਅੰਕਸ ਖਾਏ ।
ਯਾ ਭਵ ਮੰਡਲ ਮਾਹਿ ਸੁਨੇ ਉਰ ਲੋਭ ਕਰੇ ਦੁਖ ਕੋਨ ਨ ਪਾਏ ॥ ੩੭ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਗੀਝਨ ਮਾਸ ਗਹੇ ਮੁਖ ਮੈ ਪੁਨ ਤੁੰਡਨ ਤੇ ਨਿਜ ਮੰਡ
ਕਟਾਏ । ਭ੍ਰਿੰਗ ਬਲੀ ਪਿਖਕੰਜ ਪ੍ਰਭਾ ਉਰ ਲੋਭ ਲਗੇ ਤਿਹਿ ਮਾਹਿ ਬੰਧਾਏ ।
ਰੁਪ ਕੇ ਲੋਭ ਪਤੰਗ ਦਹੇ ਅਰੁ ਚੋਗ ਕਿ ਲੋਭ ਬਿਹੰਗ ਫਹਾਏ । ਯਾ ਭਵ
ਮੰਡਲ ਮਾਹਿ ਸੁਨੇ ਉਰ ਲੋਭ ਜਗੇ ਦੁਖ ਕੋਨ ਨ ਪਾਏ ॥ ੩੮ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਬਿਧਿ ਮਾਨਵ ਦੇਹ ਰਚੀ ਜਗ ਮੈਂ ਇਹਿ ਤੇ ਸਭ ਲੋਗਨ
ਕੋ ਹਿਤ ਹੋਈ ਇਨ ਮੇਂ ਸੁਭ ਸਾਧਨ ਕੋ ਕਰ ਕੈ ਜਗ ਕੀ ਪਦਵੀ ਨਹਿ ਹੋਰਤ

ਕੋਈ । ਜਗ ਨਾਹਿ ਰਹੇ ਯਹਿ ਸੰਕ ਭਈ ਪੁਨ ਭੂਖ ਪਿਯਾਸ ਰਚੇ ਬਿਧਿ
ਦੋਈ । ਜਿਸ ਤੇ ਸਭ ਸਾਧਨ ਧੂਰ ਮਿਲੇ ਦੁਖ ਦੋਇ ਨਿਵਾਰਣ ਦੋਰਤ
ਲੋਈ ॥ ੩੯ ॥

ਸਵੈਯਾ ਰੇ ਮਨ ਜੋ ਫਲ ਤੋਹਿ ਰਚਯੋ ਬਿਧਿ ਪਾਵਹਿ ਗੋ ਤਜ ਸੰਕ
ਪਿਸਾਚੀ ॥ ਨਾਹਿ ਲਹੇ ਤਿਹਿ ਕੋ ਨਰ ਔਰ ਸੁ ਦੋਰਨ ਮੈਂ ਮਤਿ ਕਾ ਹਿਤ
ਰਾਚੀ । ਯੋ ਜੁਗੁ ਤੇ ਜੁਗ ਔਰਹਿ ਹੋਹਿ ਸੁ ਤੋ ਫਲ ਤੋਹਿ ਮਿਲੇ ਬਿਧਿ ਸਾਚੀ
ਹੋਇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸੁ ਰਾਮ ਭਜੋ ਇਤ ਤੇ ਉਤ ਦੋਰਨ ਮੈਂ ਮਤਿ ਕਾਚੀ ॥ ੪੦ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਜਿਹ ਲੋਗਨ ਕੇ ਹਿਤ ਪਾਪ ਕਰੇ ਮਨ ਤੇ ਨਹਿ ਤੇ ਕੁਛ
ਕਾਜ ਸਵਾਰੇ । ਜਬ ਲੋ ਤਵ ਤੇ ਸੁਖ ਹੋਰਤ ਹੈਂ ਤਬ ਹੀ ਮੁਖ ਮਾਹਿ ਪੁਕਾਰਤ
ਥਾਰੇ । ਤਰੁ ਮੈਂ ਫਲ ਹੋਰ ਬਿਹੰਗਮ ਕੇ ਗਨ ਆਵਤ ਹੈਂ ਛਦ ਚੌਂਚ ਪਸਾਰੇ
ਨਰ ਆਪਦ ਔ ਤਰੁ ਦਾਹਿ ਲਗੇ ਨਰ ਔਰ ਬਿਹੰਗਮ ਦੂਰ ਪਧਾਰੇ ॥ ੪੧ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਮਨ ਕਜੋਂ ਧਨ ਕੋ ਬਹੁ ਭਾਂਤ ਚਹੈਂ ਔਰ ਕਾਹਿਤ ਲੋਗਨ
ਕੋ ਸੁ ਦੁਖਾਵੈਂ । ਜਗ ਬੀਚ ਭਯੰਕਰ ਪਾਪ ਸੁਨੋ ਮਨ ਕਾ ਹਿਤ ਤੂੰ ਬਹੁ ਭਾਂਤਿ

ਕਮਾਵੈਂ । ਹਰਿ ਪੁੰਨ ਕਥਾ ਤਟ ਤੀਰਥ ਮੈਂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਮੈਂ ਦੁਖ
ਪਾਵੈਂ । ਅਬ ਨਾ ਸਮਝੋ ਸਮਝੇਗੋ ਤਬੀ ਜਮ ਕਿੰਕਰ ਜੋ ਸਿਰ ਦੰਡ
ਲਗਾਵੈਂ ॥ ੪੨ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਤਨ ਧਾਰ ਕਿ ਨਾ ਉਪਕਾਰ ਕਰੇਂ ਕਰ ਰਾਗ ਪਰਗਨ
ਰੂਪ ਨਿਹਾਰੇ । ਜਗ ਜਾਚਕ ਦੀਨਨ ਕੇ ਗਨ ਜੇ ਕਰ ਕੋਪ ਸਭੈ ਨਿਜ ਦਾਰ
ਤੋ ਟਾਰੇ । ਬਲ ਹੀਨਨ ਕੇ ਸੁਭ ਕਾਜ ਜਿਤੇ ਨਿਜ ਕਾਜਨ ਹੇਤ ਸਭੇ ਸੁ
ਬਿਗਾਰੇ । ਜਗ ਮੈ ਸੁਭ ਕਾਜ ਬਿਸਾਰਤ ਹੋਂ ਬਿਧ ਕੋਨ ਸੁਧਾ ਸੁਖ ਪਾਉਂ
ਮੁਗਾਰੇ ॥ ੪੩ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਜਗ ਨਾਹਿ ਕਰੀ ਗੁਰ ਸੇਵ ਭਲੀ ਅਰ ਨਾ ਹਰਿ ਕੇ ਮੁਖ
ਨਾਮ ਉਚਾਰੇ । ਬਲ ਹੀਨਨ ਕੋ ਕਟੁ ਬੈਨ ਕਹੇ ਮੁਖ ਮਾਹਿ ਅਚੇ ਭਵ ਮੈ ਮਦ
ਖਾਰੇ । ਉਰ ਕੋਪ ਹੁਤੋਂ ਸਿਨ ਦਾਹਿ ਲਗੋ ਜਗ ਲੋਕਨ ਕੇ ਘਰ ਪਾਵਕ ਜਾਰੇ ।
ਜਗ ਮੈਂ ਸੁਭ ਕਾਜ ਬਿਸਾਰਤ ਹੋ ਬਿਧਿ ਕੋਨ ਸੁਧਾ ਸੁਖ ਪਾਉ ਮੁਗਾਰੇ
॥ ੪੪ ॥

(੧੬)

+ ਪ੍ਰਾਨ

ਭਾਵਰਸਾਮਿਦਤ

ਸਵੈਯਾ ॥ ਨਹਿ ਪਜਨ ਦੇਵਨ ਕੋ ਕਰਿਓ ਅਰੁ ਬਿਪ੍ਰਨ ਕੋ ਨਹਿ
ਪਾਦ ਪਧਾਰੇ । ਨਿਜ ਪ੍ਰਾਨ ਪਾਲਨ ਹੇਤ ਸਦਾ ਭਵ ਮੰਡਲ ਔਰਨ ਪ੍ਰਾਨ
ਨਿਕਾਰੇ । ਉਰਤੇ ਸਭ ਪ੍ਰਾਨ ਬਿਸਾਰ ਦਯੋ ਅਰੁ ਤੇ ਪਦ ਪੰਕਜ ਨਾਂ ਉਰਧਾਰੇ ।
ਜਗ ਮੈਂ ਸੁਭ ਕਾਜ ਬਿਸਾਰਤ ਹੋਂ ਬਿਧਿ ਕੋਨ ਸੁਧਾ ਸੁਖ ਪਾਉ ਮੁਰਾਰੇ
॥ ੪੫ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਫਿਰੈ ਬੈਠ ਧਨੀ ਨਰ ਕੋ ਹਰਿ ਜੀ ਨਿਜ ਪ੍ਰਾਨਨ ਰੋਕ ਸੁ
ਬੈਠ ਉਚਾਰੇ । ਨਹਿ ਬੈਠ ਤਪੋ ਬਨ ਮੈਂ ਹਰਿ ਜੀ ਫਲ ਖਾਇ ਸਦਾ ਤਵ
ਨਾਮ ਸੰਭਾਰੇ । ਧਨ ਪਾਵਨ ਕੋ ਨਿਸ ਨੀਂਦ ਤਜੀ ਹਰਿ ਪਾਵਨ ਕੋ ਨਹਿ
ਨੈਨ ਉਘਾਰੇ । ਜਗ ਮੈਂ ਸੁਭ ਕਾਜ ਬਿਸਾਰਤ ਹੋਂ ਬਿਧਿ ਕੋਨ ਸੁਧਾ ਸੁਖ
ਪਾਉਂ ਮੁਰਾਰੇ ॥ ੪੬ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਉਰ ਲੋਭ ਲਗੇ ਨਿਜ ਧਾਮ ਤਜੇ ਦਿਸ ਪੱਛਮ ਕੋ ਮਰ
ਮਾਂਹਿ ਪਧਾਰੇ । ਜਗ ਪ੍ਰਾਨ ਹੁਲਾਸ ਸੁ ਪਾਇ ਉਠੇ ਨਹਿ ਦਿੱਖ ਧੁਨੀ ਪਧਿ
ਮਾਂਹਿ ਪਧਾਰੇ । ਧਨ ਦੇਵਨ ਕੋ ਮੁਖ ਮੂੰਦ ਲਏ ਅਰੁ ਲੇਵਨ ਕੋ ਸਭ ਦਾਇ

ਨਿਕਾਰੇ । ਜਗ ਮੈਂ ਸੁਭ ਕਾਜ ਬਿਸਾਰਤ ਹੋਂ ਬਿਧਿ ਕੋਨ ਸੁਧਾ ਮੁਖ ਪਾਉਂ
ਮੁਰਾਰੇ ॥ ੪੭ ॥

ਦੋਹਰਾ ॥ ਮਧਮ ਉਤਮ ਫਲ ਜਿਤੇ ਪਾਵੇਂ ਜਗਤ ਮਝਾਰ ॥

ਕਰਮ ਬਿਰਖ ਪਾਲੇ ਲਹੇ ਬਿਨਾ ਕਰਮ ਨਹਿ ਧਾਰ ॥ ੪੮ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਜਿਨ ਬਾਲਕ ਭਾਵ ਸੁ ਖੈਲ ਮਤੇ ਸ਼ਹਿ ਬਿਦਯਾ ਲਈ
ਜਗ ਮੈਂ ਰਸ ਭੀਨੀ । ਜੋਬਨ ਮੈਂ ਰਸ ਭੋਗ ਕਰੇ ਨ ਦਲੀ ਅਰਿ ਕੀ ਧੁਜਨੀ
ਰਣ ਪੀਨੀ । ਨਹਿ ਆਤਮ ਰਾਮਹਿ ਗਿਆਨ ਲਿਯੋ ਤਟ ਤੀਰਥ ਨਾਂ ਤਪਸਾ
ਬਹੁ ਕੀਨੀ । ਫਲ ਪੁੰਜ ਅਧਾਰ ਸੁ ਮਾਨਵ ਦੇਹ ਭਈ ਤਿਨਕੀ ਪੁੰਜ
ਅਧਾਰ ਸੁ ਮਾਨਵ ਦੇਹ ਭਈ ਤਿਨਕੀ ਪੁੰਜ ਬਿਹੀਨੀ ॥ ੪੯ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਜੋਬਨ ਉਪਰ ਜਾਰਠਤਾ ਅਰ ਜੀਵਨ ਕੋ ਰਿਪ ਕਾਲ
ਬਨਾਏ । ਸੂਖਨ ਉਪਰ ਦਖ ਰਚੇ ਕਰ ਸੰਪਦ ਆਪਦ ਫੇਰ ਦਿਖਾਏ ।
ਮਢਨ ਕੋ ਧਨ ਧਾਮ ਦਯੋ ਪੁਨ ਕੋਵਿਦ ਕੋ ਗ੍ਰਿਹ ਭੀਖ ਮੰਗਾਏ । ਯਾ ਬਿਧਿ
ਮੈਂ ਬਿਧਿ ਭੂਲ ਸਮੇਂ ਹਰਿ ਨਾਂਹਿ ਕਰੀ ਕਛੁ ਆਏ ਸਹਾਏ ॥ ੫੦ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਤਨ ਕੋ ਬਲ ਨੇ ਅਬ ਪੀਠ ਦਈ ਅਰੁ ਹਾਰ ਪਰੇ ਦ੍ਰਿਗੁ :
ਬਾਲ ਸੰਗਾਤੀ । ਤਜ ਕੇ ਇਹ ਲੋਕ ਬਿਖੇ ਹਮ ਕੋ ਚਲ ਆਪ ਗਏ ਸੁਰ
ਲੋਕ ਸਜਾਤੀ । ਜਗ ਮੀਤ ਸਖਾ ਮੁਖ ਫੇਰ ਗਏ ਅਬ ਸੇਵਕ ਹਾਂ ਨ ਪੁਛੇ :
ਮਮ ਬਾਤੀ । ਮਮ ਆਹਿ ਪਲਾਂਗਮ ਹੇ ਤ੍ਰਿਸਨੇ ਇਕ ਤੂੰ ਮਮ ਸੰਗ ਰਹੀ :
ਦਿਨ ਰਾਤੀ ॥ ੫੧ ॥

ਨਮੋ ਸਾਕਾਰ

ਸਵੈਯਾ ॥ ਦ੍ਰਿਗੁ ਜੋਤ ਘਟੀ ਕਟ ਹੈ ਲਟਕੀ ਪਲਟੀ ਸਭ ਦੇਹ ਨ
ਰਾਮ ਸੰਭਾਰੇ । ਕਰ ਮੈ ਲਟਕੀ ਨ ਉਠੀ ਕਰ ਤੇ ਧਰ ਮਾਂਹਿ ਲਟੀ ਸੁ ਮਹਾਂ
ਅਬ ਹਾਰੇ । ਜਬ ਬਾਲਕ ਥੇ ਤਬ ਖੇਲ ਮਤੇ ਤਰੁਨਾਪਨ ਮੈ ਸੁਭ ਕਾਜ
ਬਿਗਾਰੇ । ਅਬ ਔਰ ਨ ਓਟ ਨਿਹਾਰਤ ਹੋਂ ਸਰਣਾਗਤਿ ਹੋਂ ਜਲ ਭੂਧਰ
ਤਾਰੇ ॥ ੫੨ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਜਬ ਜੋਬਨ ਥਾ ਜਨ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੇ ਅਬ ਜਾਠਰ ਮਾਂਹਿ ਭਏ
ਸਭ ਖਾਰੇ।ਨਹਿ ਹੈ ਅਧਿਕਾਰ ਕਛੂ ਤੁਮਰੋਪਰ ਲੈ ਲਕੁਟੀ ਬਹੁ ਮੋਹਿਦੁਆਰੇ।
ਇਮਭਾਖਤ ਹੈ ਕਰੁਨਾਨਿਧਿ ਰਾਮ ਪਰੋਂ ਤੁ ਕਹੇ ਯਹਿ ਪਾਦ ਪਸਾਰੇ । ਅਬ

ਔਰ ਨ ਓਟ ਨਿਹਾਰਤ ਹੋਂ ਸਰਣਾਗਤਿ ਹੋਂ ਜਲ ਭੂਧਰ ਤਾਰੇ ॥ ੫੩ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਅਬ ਜਾਠਰ ਮੈ ਤਨ ਖੀਨ ਭਏ ਅਬ ਦੂਰ ਭਏ ਮੁਖ ਦਾਂਤ
ਮਾਰੇ । ਜਨ ਮੋਹ ਕੋ ਭੋਜਨ ਸੋਇ ਧਰੇ ਘਰ ਭੀਤਰ ਜੋ ਕਛ ਪਾਵਕ
ਸਾਰੇ । ਮੁਖ ਤੇ ਕਛੁ ਭਾਖਤ ਹੋਂ ਜਬ ਹੀਂ ਤੁ ਕਹੇ ਨਹਿ ਤੇ ਹਿਤ ਪੂਪ
ਸਵਾਰੇ । ਅਬ ਔਰ ਨ ਓਟ ਨਿਹਾਰਤ ਹੋਂ ਸਰਣਾਗਤਿ ਹੋਂ ਜਲ ਭੂਧਰ
ਤਾਰੇ ॥ ੫੪ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਨਹਿੰ ਦਾਨ ਦੀਏ ਦਿਜ ਮੰਡਲ ਕੋ ਅਰੁ ਦਿੱਬ ਧੁਨੀ ਤਨ
ਨਹਿ ਪਖਾਰੇ । ਨਹਿੰ ਮਾਤ ਸੁ ਤਾਤ ਕੀ ਸੇਵ ਕਰੀ ਨਹਿੰ ਦੇਵਨ ਕੇ ਕੁਲ
ਮੂਜ ਸਵਾਰੇ । ਲਰਕਾਪਨ ਸ਼੍ਰੋਤਰੁਣਾ ਪਨ ਮੈ ਜਠਰਾਪਨ ਮੈ ਨਹਿੰ ਰਾਮ
ਚਤਾਰੇ । ਅਬ ਔਰ ਨ ਓਟ ਨਿਹਾਰਤ ਹੋਂ ਸਰਣਾਗਤਿ ਹੋਂ ਜਲ ਭੂਧਰ
ਤਾਰੇ ॥ ੫੫ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਨਹਿੰ ਸੇਵ ਕਰੀ ਸਿਵ ਕੀ ਹਮਹੂੰ ਅਰੁ ਨਾਹਿ ਗਜਾਨਨ
ਮਾਸ ਹਮਾਰੇ । ਨਹਿੰ ਪੁੰਨ ਕਰੇ ਭਵ ਮੰਡਲ ਮੈ ਅਰੁ ਪਾਪ ਕਰੇ ਜਗ ਮਾਂਹਿ

ਕਰਾਰੇ । ਨਹਿ ਹੈ ਤਰਬੋ ਯਹਿ ਸੰਕ ਮਿਟੀ ਹਰਿ ਨਾਥ ਬਲੀ ਜੁ ਅਜਾਮਲ
ਤਾਰੇ । ਅਬ ਐਰ ਨ ਓਟ ਨਿਹਾਰਤ ਹੋਂ ਸਰਨਾਰਤਿ ਹੋਂ ਜਲ ਭੂਧਰ
ਤਾਰੇ ॥ ੫੬ ॥

ਦੋਹਰਾ—ਰੇ ਮਨ ਪਾਲਨ ਸੀਲ ਕਿਉਂ ਅਪਦ ਅਨਾਪਦ ਮਾਹਿ ॥

ਸਦਾ ਕਰੋ ਸੁਖ ਕੇ ਲਹੋ ਤਨ ਲੋ ਭਾਰੋ ਨਾਹਿ ॥ ੫੭ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਭਵ ਮੰਡਲ ਮਾਹਿ ਸੁਸੀਲ ਫਲੇ ਪੁਨ ਸੀਲ ਪੁਲੋਕ
ਬਿਖੇ ਫਲ ਜਾਏ । ਜਗ ਸੀਲ ਕੁ ਪਾਲਨ ਉਤਮ ਹੈ ਤਨ ਆਪਦ
ਨਹਿ ਸੀਲ ਗਵਾਏ । ਤਨ ਧਾਰ ਰਹੇ ਜਗ ਭੀਤਰ ਜੋ ਮਨਕੋਨ ਅਹੇ ਨਹਿ
ਦੁਖ ਪਾਏ । ਨਿਪ ਪਾਂਡਵ ਸੇ ਬਨ ਮਾਹਿ ਬਸੇ ਜਿਨਕੇ ਹਰਿ ਹੋਵਤ ਨੀ
ਸਹਾਏ ॥ ੫੮ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਜਿਹ ਨਾਮ ਉਚਾਰਤ ਦੁਖ ਮਿਟੇ ਵਹਿ ਰਾਮ ਗਏ ਪਦ
ਬਨ ਮਾਹੀਂ । ਮਥੁਰਾ ਤਜ ਕਾਨ੍ਹ ਬਨੀ ਅਪਦਾ ਮੁਚਕੰਦ ਹਰੀ ਤਿਨਕ
ਗਿਰਿ ਮਾਹੀਂ । ਬਲਬੀਰ ਪਿਤਾ ਰਘੁਬੀਰ ਪਿਤਾ ਦੁਖ ਲੋਗ ਸਮਾਨ ਲ

ਭਵ ਮਾਂਹੀਂ । ਕਹੁ ਰੇ ਮਨ ਕੋਨ ਸੁਖੀ ਜਗ ਮੈ ਤਨ ਧਾਰ ਕਿ ਜੋ ਦੁਖ ਪਾਵਤ
ਨਾਹੀਂ ॥ ੫੯ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਤਾਤਕੀ ਆਇਸ ਮਾਨ ਚਲੇ ਜਿਨ ਕੇ ਪਦ ਪੰਕਜ
ਪੂਜਤ ਲੋਈ । ਰਾਜ ਬਿਭੂਤਿ ਤਜੀ ਛਿਨ ਮੈ ਬਨ ਕੇ ਨਿਕਸੇ ਜਨਨੀ ਬਹੁ
ਰੋਈ । ਤੋ ਨ ਫਿਰੇ ਪੁਰਕੈ ਹਰਿਮੂ ਜਬਭੂਤ ਗਹੇ ਕਰ ਮੈ ਪਦ ਦੋਈ । ਧਰਮ
ਬਰਾਬਰ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਇਹ ਸੂਚਕ ਰਾਮ ਸਨਾਤਨ ਜੋਈ ॥ ੬੦ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਧਰ ਮਾਨਵ ਦੇਹ ਸੁ ਭਾਰਥ ਖੰਡਹਿ ਕਾ ਹਿਤ ਭੋਗਨ ਮੈ
ਲਲਚਾਂਹੀ । ਜਗ ਦੂਰ ਤਜੇ ਰਾਜ ਬਾਜ ਰਥਾਦਿਕ ਮਾਹਿ ਵਿਭੂਤਿ ਕਛੂ ਸੁਖ
ਨਾਹੀ । ਇਹ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕਸੇਸ਼ੰਗ ਚਲੈ ਇਕ ਧਰਮ ਕੁ ਸੰਚ ਧਰੋ ਉਰਮਾਂਹੀ
ਅਬ ਔਰਨ ਬਾਤ ਕਹਾਂ ਕਹੀਏ ਰਘੁਬੀਰ ਬਿਭੂਤ ਤਜੀ ਛਿਤ ਮਾਂਹੀ ॥ ੬੧ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਰਘੁ ਭੂਪ ਦਿਲੀਪ ਤੈਜੀ ਛਿਤ ਮੈ ਅਰੁ ਜਾਇ ਬਸੇ ਸੁ
ਤਪੋ ਬਨ ਮਾਂਹੀਂ । ਅਜ ਨਾਭ ਕੁ ਨੰਦਨ ਤੀਰਥ ਬਿਭੂਤਿ ਗਯੋ ਬਨ ਕੇ ਸੁਰ
ਭੇ ਪੁਰ ਮਾਂਹੀਂ । ਮਹਿ ਮੰਡਲ ਰਾਜ ਕੁ ਤਯਾਗ ਦਯੋ ਪੁਰ ਮੰਡਲ ਤਯਾਗਨ

ਮੈ ਸ੍ਰਮ ਨਾਹੀਂ । ਅਬ ਔਰਨ ਬਾਤ ਕਹਾਂ ਕਹੀਏ ਰਘੁਬੀਰ ਬਿਭੂਤਿ ਤਜੀ
ਛਿਤ ਮਾਹੀਂ ॥ ੬੨ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਬਨਤਾ ਸੁਤ ਰਾਜ ਬਿਭੂਤਨ ਮੈ ਨਿਜ ਦੇਸਨ ਮੈ ਸੁ
ਵੇਸਨ ਮਾਹੀਂ ॥ ਗਜਦੰਤ ਪਲੰਘ ਸੁ ਮੰਦਰ ਮੈ ਬਹੁ ਬਿਜਨ ਔਰ ਪਟੰਬ
ਮਾਹੀਂ । ਸੁਖ ਜੋ ਪਿਖੀਯੇ ਥਿਰ ਨਾਹਿ ਰਹੇ ਇਹ ਹੇਰਤ ਜੇ ਬੁਧ ਯਾ ਜਰ
ਮਾਹੀਂ । ਅਬ ਔਰਨ ਬਾਤ ਕਹਾਂ ਕਹੀਏ ਰਘੁਬੀਰ ਬਿਭੂਤਿ ਤਜੀ ਛਿ
ਮਾਹੀਂ ॥ ੬੩ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਕੰਜ ਪ੍ਰਭਾ ਦ੍ਰਿਗ ਚੰਦ੍ਰ ਮੁਖੀ ਗਜ ਗਾਮਨਿ ਨਾਰਿ ਤੀ
ਘਰ ਮਾਹੀਂ । ਭੋਨ ਰੰਗੀਨ ਸਮੇਤ ਤਜੇ ਸਭ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ ਹੁਤੇ ਘਰ ਮਾਹੀਂ
ਧੰਨ ਵਹੀ ਭਵ ਭੀਤਰ ਜੇ ਤਨ ਧਾਰ ਮਹਾਂ ਤਪਸਾ ਨਿਰਬਾਹੀਂ । ਅਬ ਔਰ
ਬਾਤ ਕਹਾਂ ਕਹੀਏ ਰਘੁਬੀਰ ਬਿਭੂਤਿ ਤਜੀ ਛਿਤ ਮਾਹੀਂ ॥ ੬੪ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਜੇ ਚਤੁਰਾਨਨ ਕੇ ਸੁਤ ਚਾਰ ਗਹੀ ਨ ਬਿਭੂਤਿ ਰਮੇ ਹੀ
ਮਾਹੀ । ਯੱਦਪਿ ਹੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰੈਰਨ ਤੇ ਅਲਾਉ ਰਤਿ ਹੈ ਸੁਭ ਸੰਤਨ ਮਾਹੀਂ । ਸੇ

ਸਮੀਪ ਸੁਨੇ ਹਰਿਕੋ ਜਸਸੰਭੁ ਸਮੇਤਸਦਾ ਚਲ ਜਾਂਹੀ । ਹੋਵਤਹੈ ਗੁਣ ਉੱਤਮ
ਨਾਸ ਕੁਸੰਗਤ ਤੇ ਸਨਕਾਦਿ ਡਰਾਂਹੀ ॥ ੬੫ ॥

ਦੋਹਰਾ—ਆਨ ਜੀਵ ਕੀ ਕਯਾ ਕਥਾ ਜੋ ਸਨਕਾਦਿ ਡਰਾਂਹਿ ।

ਗੁਣ ਉੱਤਮ ਕੋ ਪਾਲੀਏ ਸਾਵਧਾਨ ਮਨ ਮਾਂਹਿ ॥ ੬੬ ॥
ਸਵੈਯਾ ॥ ਉਤਮ ਆਗ ਬਿਖੇ ਜਰਨੋ ਜਿਮ ਜਾਇ ਮਰੇ ਜਗ ਮਾਂਹਿ
ਪਤੰਗਾ । ਉਤਮ ਯਾ ਤਨ ਫੋੜ ਮਰੇ ਗਿਰ ਕੇ ਭਵ ਮੈ ਨਰ ਸੈਲ ਉਤੰਗਾ ।
ਉਤਮ ਹੈ ਭਵ ਮਾਂਹਿ ਮਰੇ ਕਰ ਡਾਰ ਮੁਖਾਂਤਰ ਭੀਮ ਭੁਜੰਗਾ । ਜੀਵਤ ਨਾਹਿ
ਕਰੇ ਕਬ ਹੀ ਗੁਣ ਉਤਮ ਕੋ ਬਨ ਕੋ ਨਰ ਭੰਗਾ ॥ ੬੭ ॥

ਦੋਹਰਾ—ਗੁਣ ਮਾਰਗ ਸੂਧੇ ਚਲੋ ਖਲਨਿੰਦਾ ਡਰਡਾਰ ॥

ਬਿਧਿ ਖਲ ਕਛੁ ਐਸੇ ਰਚੇ ਗੁਣ ਕੋ ਦੋਖ ਉਚਾਰ ॥ ੬੮ ॥
ਸਵੈਯਾ ॥ ਸੇਵ ਕਰੋ ਤੁ ਕਹੋ ਕੁਛ ਚਾਹਤ ਨਾਹਿ ਕਰੋ ਤੁ ਕਹੋ
ਢਿਠਤਾਈ । ਜੇ ਪਦ ਬੰਦਨ ਜਾਇ ਕਰੋ ਤੁ ਕਹੋ ਹਮਤੇ ਉਰ ਮਾਂਹਿ
ਡਰਾਈ । ਨਾਹਿ ਕਰੋ ਤੁ ਕਹੋ ਯਹਿ ਮੂਰਖ ਬਿਧਿ ਅਬਿਧਿ ਕੀ ਸਾਦ ਨ

(੨੪)

ਭਾਵਰਸਾਮਿਰਤ

ਕਾਈ । ਜਾਨਤ ਹੈ ਜਨਕਾਤਮਾ ਜਪਤਿ ਔਰ ਕਹੋ ਅਬ ਕਾਹਿ ਸੁਨਾਈ
॥ ੬੯ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਜਗ ਲਾਜ ਜਹਾਜ ਕਹੈ ਜਿਸਤਾ ਬਤ ਧਾਰਣ ਤੇ ਖਲ
ਦੰਡ ਉਚਾਰੇ । ਰਣ ਸੂਰ ਕੇ ਕੂਰ ਕਹੇ ਜਗ ਮੈਰਿਜਿ ਭਾਵਹਿ ਬੁਧਿ ਬਹੀਨ
ਪੁਕਾਰੇ । ਮਧੁ ਬੈਨਨ ਦੀਨੈਨ ਕੇ ਨਰ ਜੋ ਸੁ ਬਖਾਨ ਕਰੈ ਸੁਵਚਾਲ
ਬਿਚਾਰੇ । ਗੁਣ ਕੋਨ ਅਹੇ ਗੁਣ ਵਾਨਨ ਕੇ ਖਲ ਦੇਖਨ ਤੇ ਜੋਇ ਨਾਹਿ
ਲਤਾਰੇ ॥ ੭੦ ॥

ਦੋਹਰਾ—ਜਗ ਰਚਨਾ ਅਦਭੁਤ ਰਚੀ ਬਹਮਾ ਮਾਇਕ ਆਹਿ ॥

ਕਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਹਿ ਬਿਮਲਾ ਦੀ ਨਿਰਨੋ ਹੋਵਤ ਨਾਹਿ ॥ ੭੧ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਕਹਿ ਬੀਨਨ ਤਾਲ ਸਿਦਕਨ ਕੀ ਧਨਿ ਗਾਵਤ ਹੈ
ਮਨਮੋਦ ਬਡਾਈ । ਕਹਿ ਰੋਵਤ ਹੈ ਨਰੁ ਨਾਰਿ ਮਹਾਂ ਧਰ ਲੋਟਤ ਹੈ ਉਰ ਮੈ
ਦੁਖ ਪਾਈ । ਕਹਿ ਚੰਦਨ ਨੀਰ ਗੁਲਾਬ ਘਸੈ ਸੁ ਸੰਪੂਰਹਿ ਕੀ ਸਿਰ ਮਾਂਗ
ਸੁਣਾਈ । ਕਹਿ ਹਾਥਨ ਸੇ ਜੋ ਉਪਾਰ ਸਿਰੋਰਹਿ ਮਾਂਗ ਜਹਾ ਤਹਿ ਭੂਖ

ਰੁਲਾਈ ॥ ੨੨ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਕਹਿ ਕੋਵਿਦ ਬੈਠ ਬਿਚਾਰ ਕਰੇਂ ਕਹਿ ਮੁੰਡ ਭਯਾਨਕ
ਗਾਰ ਮਚਾਈ । ਕਹਿ ਰੋਗ ਮਹਾਂ ਤਨ ਪਾਕ ਬਹੇ ਕਹਿ ਸੋਰਭ ਸੁੰਦਰ ਦੇਤ
ਦਿਖਾਈ । ਬਿਖ ਮੇਲ ਸੁਧਾਰਸ ਸੰਗ ਕਿਧੋ ਸਿਧ ਮਾਇਕ ਨੇ ਯੇਹਿ ਖੇਲ
ਰਚਾਈ । ਨਹਿ ਜਾਨ ਪਰੈ ਜਗ ਆਇ ਸੁਧਾਰਸ ਕੈ ਬਿਖਕੀ ਬਿਧ ਬੇਲ
ਬਨਾਈ ॥ ੨੩ ॥

ਦੋਹਰਾ—ਹੈ ਜਗ ਦੁਖ ਕੀ ਖਾਨਹੀ ਪੁੰਨ ਕਰੈ ਨਰ ਜੋਇ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਸੁਖ ਵਿਖੇ ਮੈ ਹੋਰਤ ਹੈ ਜਨ ਸੋਇ ॥ ੨੪ ॥

ਦੋਹਰਾ—ਮਾਨਵ ਦੇਹੀ ਪਾਇਕਰ ਭਾਰਥ ਖੰਡ ਸੁ ਜੋਇ ॥

ਪੁੰਨ ਕਰੈ ਨਹਿ ਜਗਤ ਮੈ ਪਸੂ ਨ ਤਾ ਸਮ ਕੋਇ ॥ ੨੫ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਸੁ ਵਿਡੂਰਯ ਕੀ ਪਿਠਰੀ ਖਲ ਕੇ ਗਹਿ ਚੰਦਨ ਦੀਧਨ
ਸਾਥ ਪਕਾਵੈ । ਸੁਭ ਹਾਟਕ ਲਾਗਲ ਅੱਗ ਧਰੇ ਜੜ ਭੂਮਿ ਖਨੇ ਇੰਮ ਆਕ
ਜਮਾਵੈ । ਖਲ ਛੇਦ ਕਪੂਰਨ ਖੰਡ ਕਰੇ ਪੁੰਨ ਵਾਯਸਕੇ ਕੁਲ ਪੂਜ ਜਿਵਾਵੈ ।

(੨੬)

ਭਾਵਰਸਾਂਮਿਤ

ਤਿਮਹੀ ਯਹਿ ਭਾਰਥ ਖੰਡ ਲਹੇ ਨਿਰਬੁਧਿ ਕਹਾਂ ਨਰ ਪੁੰਨ ਕਮਾਵੈ ॥ ੨੬ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਉਖਰ ਦੇਸ ਕੁ ਨੀਰ ਪਿਵੇ ਪੁਨ ਮੂੜ ਸੁਧਾਰਸ ਸੋ ਪਰ
ਧੋਵੈ । ਕੇਦਹਿ ਕਾਗ ਉਡਾਵਨਕੇ ਹਿਤ ਡਾਰ ਮਹਾਂ ਮਣਿਮੂੜ ਵਿਗੋਵੈ । ਕਾਟਕੇ
ਚੰਦਨ ਕੇ ਬਿਰਵਾ ਦਿੜ ਬਾੜ ਬੰਬੂਲ ਕਰੇ ਜੜ ਸੋਵੈ । ਮੂਰਖ ਯਾ ਤਨ
ਪਾਲਣ ਕੇ ਹਿਤ ਧਰਮ ਤਥਾ ਜਗ ਭੀਤਰ ਖੋਵੈ ॥ ੨੭ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਵਿਪਲੇਸੁ ਰਣੈ ਭਵ ਸਤ੍ਰ ਜਿਨੇ ਜਲ ਐ ਪੁਨ ਮੰਦਰ ਆਗ
ਲਗਾਏ ॥ ਬਡ ਸਾਗਰ ਭੂਧਰ ਕੇ ਸਿਖ ਰੇ ਸੁ ਭਯਾਨਕ ਸਿੰਘ ਕੇ ਸਾਮਹਿ
ਆਏ ॥ ਪਦ ਭੂਲ ਭੁਜੰਗਮ ਦੇਹ ਛੁਟੇ ਜਨਨੀ ਜਠਰੰਤਰ ਆਇ ਸਮਾਏ ॥
ਨਰ ਅੰਰ ਨ ਰੱਖਕ ਹੋਇ ਜਹਾਂ ਤਹ ਰੱਖਕ ਪੂਰਬ ਪੁੰਨ ਕਮਾਏ ॥ ੨੮ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਆਪਦ ਧੈਰਯ ਕੇ ਪਕਰੇ ਅਰ ਸੰਪਦ ਮੈ ਸੁਖਿਮਾ ਉਰ
ਮਾਹੀ ॥ ਪੁੰਨ ਨਿਸੰਗ ਕਰੇ ਨ ਡਰੇ ਪੁੰਨ ਪਾਪਨ ਤੇ ਸੁ ਡਰੈ ਉਰ ਮਾਹੀ ॥
ਸੰਘਰ ਮਾਹਿ ਕਰੈ ਭੁਜ ਕੇ ਬਲ ਪ੍ਰਾਣ ਤਜੈ ਰੁਚਿ ਹੈ ਜਸ ਮਾਹੀ ॥ ਮਾਨਵ
ਮਾਹਿ ਮਹਾਤਮ ਕੇ ਬ੍ਰਤ ਧੰਨ ਵਹੀ ਜਿ ਧਰੇ ਜਗ ਮਾਹੀ ॥ ੨੯ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੇ ਹਰਿ ਕੇ ਯਸ ਸੇ ਗੁਨ ਗੋਇਦ ਕੇ ਸੁ ਭਨੇ
ਮੁਖ ਮਾਹੀ ॥ ਹਾਥਨ ਤੇ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਰੇ ਪੁਨ ਸੀਸ ਧਰੇ ਗੁਰ ਕੇ ਪਦੇ ਮਾਹੀ ॥
ਦੇਹ ਸਨੇਹ ਨ ਭੂਲ ਕਰੇ ਅਰੁ ਸਾਧ ਸਨੇਹ ਸਦਾ ਨਿਰਬਾਹੀ ॥ ਮਾਨਵ
ਮਾਹਿ ਮਹਾਤਮ ਕੇ ਬ੍ਰਤ ਧੰਨ ਵਹੀ ਜਿ ਧਰੈ ਜਗ ਮਾਹੀ ॥ ੮੦ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਸੇਸ ਧਰੇ ਧਰਣੀ ਸਿਰ ਮੇ ਅਰ ਸੂਝ ਫਿਰੇ ਸੁ ਸਦਾ ਨਭ
ਮਾਹੀ ॥ ਧਾਰ ਗਦਾ ਅਬਲੇ ਹਰਿ ਜੀ ਬਲ ਦਾਰ ਰਹੇ ਸੁ ਪਤਾਲ ਕਿ
ਮਾਹੀ ॥ ਘੋਰ ਹਲਾਹਲ ਲੋਕ ਜਰੇ ਦਿਢ ਸ਼ੰਕਰ ਨੀਰ ਧਰੇ ਗਰਮਾਹੀ ॥
ਪ੍ਰਾਣ ਸਮਾਨ ਧਰੇ ਬ੍ਰਤ ਕੋ ਦੁਖ ਭੂਰ ਭਏ ਬ੍ਰਤ ਡਾਰਤ ਨਾਹੀ ॥ ੮੧ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਬਿਨ ਨਾਉਂ ਗਏ ਯਮ ਕੇ ਪੁਰ ਕੋ ਜਗ ਭੋਗਨ ਕੀਜਿਨ
ਗੈਲ ਲਈ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਪੁਨ ਪੰਥ ਚਲੇ ਨਰੁ ਜੇ ਉਰ ਭੋਗਨ ਕੋ ਚਢ ਪੀਠ
ਦਈ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਯਸ ਸੇ ਸਭ ਭੂਮਿ ਭਰੀ ਅਬ ਲੋ ਤਿਹ ਨਾਮ ਕਥਾ ਸੁਨਈ ॥
ਮਨ ਰੇ ਹਰਿ ਕੇ ਅਬ ਪੰਥ ਚਲੋ ਜਗ ਪਾਛਲ ਆਵ ਗਈ ਸੁ ਗਈ ॥ ੮੨ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਰਿਖਿ ਨਾਰਿ ਤਰੀ ਕਪਿ ਰੀਛ ਤਰੇ ਸੁ ਲੰਗੂਰ ਤਰੇ ਜਿਹ

(੨੮)

ਭ ਵਰਸਾਮਿਰਤ

ਨਾਮ ਉਚਾਰੇ ॥ ਬਨ ਭੀਲ ਸੁਤਾ ਜਿਹਿ ਨਾਮ ਤਰੀ ਸੁ ਜਟਾਯੁ ਵਿਹੰਗਮ
ਜਾਹਿ ਸੁ ਪਾਰੇ । ਅਬ ਚੈਤਨ ਬਾਤ ਕਹਾਂ ਕਹੀਏ ਜੜ ਭੂਧਰ ਨਾਮ ਤਰੇ
ਨਿਧਿ ਖਾਰੇ ॥ ਅਬ ਐਸਰ ਰਾਮ ਭਜੇ ਮਨਰੇ ਦੁਖ ਮੇਟ ਤਰੇ ਭਵ ਸਾਗਰ
ਪਾਰੇ ॥ ੮੩ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਭਵਹਾਰਿਕ ਕੇ ਚਿਤਨੇਮ ਕਹੈ ਯਮਹੀ ਭਵਹਾਰਿਕ ਔਰ
ਬਖਾਨੇ ॥ ਇਕ ਤਿਆਗ ਕਹੇ ਇਕ ਦਾਨ ਕਹੇ ਇਕ ਯੋਗ ਸੁ ਸਾਧਨ ਕੈ
ਉਰ ਠਾਂਨੇ । ਜਗ ਏਕ ਕਹੇ ਤਪਸਾ ਵਰ ਸਾਧਨ ਤੀਰਥ ਵਾਸ ਸੁ ਏਕ
ਪ੍ਰਮਾਨੇ । ਭਵ ਹਾਰਕ ਬ੍ਰਤ ਸੁ ਏਕ ਭਨੇ ਹਮ ਤੇ ਇਕ ਰਾਮਹਿ ਨਾਮ
ਪਛਾਨੇ ॥ ੮੪ ॥

ਦੋਹਰਾ—ਬਾਨਰ ਸੈਲ ਸੁ ਤਾਰਿਓ ਰਘੁਵਰ ਸਾਗਰ ਧਾਰ ॥

ਤ੍ਰਯੋਂ ਹਮਕੋ ਨਹਿ ਤਾਰ ਹੋ ਮਨ ਮੈ ਕੋਨ ਵਿਚਾਰ ॥ ੮੫ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਸੈਲ ਕਪੀਸਰ ਪਾਰ ਪਰੇ ਇਹੁ ਭਾਂਤ ਸੁਨਯੋ ਹਰ ਜੀ ਬਲ
ਤੋਰਾ । ਹੇ ਮਨ ਚੰਚਲ ਬਾਨਰਸੋਂ ਅਰ ਸੈਲ ਸਮਾਨ ਸੁ ਚੀਤ ਕਠੋਰਾ ॥

ਨਾਹਿ ਕਰੀ ਤਪਸਾ ਤੁਮਰੇ ਬਲ ਐਸਰ ਬੈਨ ਸੁਨੋ ਪ੍ਰਭ ਮੋਰਾ ॥ ਨਾਥ ਭਲੇ
ਬਲਵਾਨ ਹੁਤੇ ਮਮ ਦਾਸ ਕੀ ਬੇਰ ਭਯੋ ਬਲ ਬੋਰਾ ॥ ੮੬ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਗਹਿ ਤੰਦੁਲ ਬਾਮਨਕੇ ਕਰ ਮੈ ਤਵ ਆਪਦ ਤਾਹਿ ਕੀ
ਦੂਰ ਨਿਵਾਰੀ । ਗਜ ਕੰਜ ਦਏ ਤਬ ਗ੍ਰਾਹਿ ਕਟੇ ਫਲ ਖਾਇ ਕੀ ਭੀਲ
ਸੁਤਾ ਸੁ ਉਧਾਰੀ । ਗਲ ਫੂਲਨ ਮਾਲ ਗਹੀ ਕੂਬਜਾ ਤਬ ਕੂਬਰ ਕੀ ਕਟ
ਨਾਥ ਸਵਾਰੀ ॥ ਬਿਨ ਮੇਲ ਨ ਕਾਮ ਕਰੇ ਹਰਿਜੀ ਜਗ ਲੋਗਨ ਕੀ ਗਤ
ਤੈਂ ਉਰਿਧਾਰੀ ॥ ੮੭ ॥

ਸਵੈਯਾ--ਜਗ ਆਹਿ ਅਨਾਦਿ ਸਮੇਕ ਸੁਨੋ ਹਮ ਦੂਖ ਸਹੇ ਤਿਹਿ
ਮਾਹਿ ਕਰਾਰੇ । ਵਹਿ ਕੇਤਕ ਬੇ ਨਹਿ ਜਾਨ ਪਰੇ ਅਬ ਐਰਨ ਕੋ ਡਰ ਪਾਹਿ
ਹਮਾਰੇ । ਜਗ ਦੂਖ ਹਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਬਲੀ ਇਹ ਭਾਂਤਿ ਮਹਾਤਮ ਬੰਦ ਉਚਾਰੇ।
ਜਗ ਕੇ ਸਭ ਦੂਖਨ ਮੋਹਿ ਹਰੇ ਮੁਹਿ ਹਾਨਿ ਨਹੀਂ ਹਰਿ ਲਾਜ ਤੁਮਾਰੇ ॥੮੮॥

ਮਦਰਾਛੰਦ ॥ ਜਾਤਿ ਬਿਹੀਨ ਸੁ ਭੀਲਤਰੇ ਅਰੁ ਸੀਲ ਬਿਹੀਨ ਤਤੀ
ਗਨਕਾ । ਰੂਪ ਬਿਹੀਨ ਨਰੀ ਕੂਬਜਾ ਹਰਿਣਾਛਲ ਰੂਪ ਤਰੇ ਬਨਕਾ ।

੨੯

ਪਾਪਿ ਅਜਾਮਲ ਪਾਰ ਪਰੇ ਰਘੁਨਾਯਕ ਬੈਨ ਸੁਨੋ ਜਨਕਾ । ਵੈ ਗੁਣ
ਨੇਮ ਤਜੇ ਹਮ ਨਾਥ ਕਿ ਆਪ ਤਿਆਗ ਕਰਜੇ ਪ੍ਰਨ ਕਾ ॥ ੮੯ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਗੁਣ ਬੋਝਹਿ ਤੇ ਪ੍ਰਭ ਰੀਝ ਰਹੇ ਵਹਿ ਭੂਲ ਗਈ ਅਬ
ਬਾਨ ਤੁਮਾਰੀ । ਫਲ ਫੂਲਨ ਤੇ ਬਨ ਭੀਲ ਸੁਤਾ ਮਥੁਰਾ ਪੁਰ ਮੈ ਹਰਿ ਕੂਬਰਿ
ਤਾਰੀ । ਗਨਕਾ ਗਜਰਾਜ ਉਧਾਰ ਕਰੇ ਤਬ ਦਯਾਲ ਹੁਤੇ ਸੁਮੁਕੇਦ ਮੁਰਾਰੀ ।
ਅਬ ਕੈ ਕਰਣਾ ਹਰਿ ਪੀਠ ਦਈ ਅਰ ਕੈ ਫਰਯੋ ਕਰਿ ਕਾਗਦ ਕਾਰੀ ॥ ੯੦ ॥
ਦੋਹਰਾ--ਕਾਗਦ ਲੇਖਾ ਜੋ ਕਰੋ ਕਹਾ ਪੁਜਾਵੈ ਨਾਥ ॥

ਐਗਨ ਮੇਰੇ ਬਖਸ਼ੀਏ ਮਾਥੇ ਧਰੀਏ ਹਾਥ ॥ ੯੧ ॥

ਸੇਯਾ ॥ ਅਭਿ ਬੰਦਨ ਤੇ ਹਰਿ ਪਾਦਨ ਕੋ ਜਗ ਮਾਹਿ ਪਿਖੇ ਸੁ
ਉਦਾਰ ਉਦਾਰੀ ॥ ਸਾਸਿ ਮੰਡਲ ਮੈਂ ਬਹੁ ਕ੍ਰਾਂਤਿ ਹੁਤੀ ਪਿਖ ਆਨਨ ਤੇ ਸੁ
ਲਗੈ ਅਬ ਖਾਰੀ ॥ ਦਿਗ ਕੰਜਨ ਤੇ ਸੁ ਉਦਾਰ ਖਿਰੇ ਲਟਕੀ ਅਲਕੈਂ ਸੁਤਿ
ਉਪ੍ਰ ਕਾਰੀ । ਸੁਭ ਕੁੰਡਲ ਛਾਇ ਕਪੋਲ ਰਹੇ ਕਰ ਮਾਂਹਿ ਲਟੇ ਉਰਹਾਰ
ਅਪਾਰੀ ॥ ੯੨ ॥

੨੩

ਦੋਹਰਾ—ਖਿਮਾ ਉਲਾਹਨੈ ਕੋ ਕਰੋ ਤੁਮ ਨਿਰਪੇਖ ਉਦਾਰ ॥

ਪੇਮ ਪੇਖ ਹਰਿ ਗੀਤਹੋਂ ਭਗਵਨ ਭਗਤਿ ਉਧਾਰ ॥ ੯੩ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਨਭ ਮੈ ਸੁਰ ਲੋਕ ਰਚੇ ਹਰਿ ਜੀ ਅਰ ਭੂਮਿ ਸਿਖੈ ਨਿਧ
ਖੀਰ ਬਨਾਏ । ਮਣਿ ਹੀਰਨ ਕੇ ਗਿਰ ਕੂਟ ਰਚੇ ਫਲ ਫੂਲਨ ਕੇ ਬਣ ਕੋਟ
ਉਪਾਏ । ਸਭ ਲੋਗਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਪੋਖਤ ਹੋ ਸਭ ਭੂਖ ਮਿਟੇ ਤੁਮ ਮੈ ਮਨ ਲਾਏ ।
ਬਿਨ ਪੇਮ ਕਹਾਂ ਫਲ ਫੂਲ ਦਏ ਪਦ ਪੰਕਜ ਤੇ ਪਦ ਕੀ ਰਜ ਪਾਏ ॥ ੯੪ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਵਰ ਕੋਨ ਮੰਗੋ ਤੁਮ ਤੇ ਹਰਿ ਜੀ ਥਿਰ ਨਾਂਹਿ ਰਹੇ ਜਗ
ਭੀਤਰ ਕੋਈ । ਨਹਿ ਰਾਜ ਰਹੇ ਗਜ ਬਾਜ ਰਹੇ ਤਨ ਲੋ ਮਿਟ ਜਾਇ ਪਿਖੋਂ
ਜਗ ਜੋਈ । ਬਿਨ ਤੇ ਪਦ ਕੰਜ ਲਹੇ ਨ ਕਹੂੰ ਸੁਖ ਜੋ ਨਰ ਦੋਰ ਫਿਰੇ ਤਿਹੂੰ
ਲੋਈ । ਪਦ ਮੰਜਲ ਜੋ ਸਨਕਾਦਿ ਭਜੈ ਤਿਨਕੀ ਪ੍ਰਭ ਸੋਭ ਤ੍ਰਿਜੇ ਮਮ
ਸੋਈ ॥ ੯੫ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਕਬਿ ਆਵਹਿਗੇ ਮਮ ਉਪਰ ਤੇ ਦਿਨ ਦੇਹ ਰਟੈ ਮਮ ਗੰਗ
ਕਿਨਾਰੇ । ਸਭ ਹੀ ਜਗ ਤੇ ਪੁਨ ਸਾਂਤਿ ਲਹੇ ਮੁਖ ਨਾਮ ਸੁਸੀਲ ਗੰਗੋਦਕ

ਧਾਰੇ । ਪੁਨਿ ਬੈਠ ਸਿਲਾ ਤਲ ਮੈ ਹਰਿ ਕੀ ਪਦਵੀ ਦ੍ਰਿਗ ਮੇਲ ਕੈ ਨੀ
ਚਿਤਾਰੇ ॥ ਹਰਿ ਧਯਾਨ ਸਮੇਂ ਤਨ ਮੋਹਿ ਗਿਰੈ ਜਲ ਮਾਤ ਸਮਾਨ ਸੁਗੰਧ
ਸੰਭਾਰੇ ॥ ੯੬ ॥

ਦੋਹਰਾ—ਬਾਲਕ ਬ੍ਰਿਧ ਜੁਵਾ ਧਨੀ ਹੈ ਸਭ ਕੇ ਅਧਿਕਾਰ ॥

ਅਰ ਫੁਨ ਬਰਖ ਪਸਾਚ ਤੇ ਤਜੇ ਸਕਲ ਸੰਸਾਰ ॥ ੯੭ ॥

ਸਵੈਯਾ—ਜਿਨ ਕਾ ਜਗ ਭੀਤਰ ਮਾਨ ਘਟੇ ਸੁ ਨਿਰਾਸ ਰਟੇ ਅ
ਕੀਵੀਨਿਜ ਦਾਰੇ । ਨਿਜ ਮੰਦਰ ਤੇ ਧਨ ਖੀਣ ਭਏ ਪਰਲੋਕ ਗਏ ਨਿਜ ਬੰ
ਪਿਆਰੇ । ਤਨ ਮੰਡਲ ਜੋਬਨ ਪੀਠ ਦਈ ਇਹ ਲੋਕ ਤਜੈ ਪਰਲੋਕ ਸਵਾ
ਜਗ ਪਾਵਨ ਭੂਧਰ ਕੁੰਜ ਦਰੀ ਨਰ ਜਾਇ ਵਸੈ ਵਹੁ ਗੰਗ ਕਿਨਾਰੇ ॥ ੯੮ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਪ੍ਰਾਤ ਸਮੇਂ ਪਿਖ ਪਾਵਨ ਨੀਰ ਸੁ ਪਾਨ ਕਰੇ ਮੁਖ ਰੀ
ਉਚਾਰੇ । ਪੂਰਸ ਓਰ ਕਰੇ ਮੁਖ ਕੋ ਹਰਿ ਪਾਦਹਿ ਨੀਰ ਸਰੀਰ ਪਖਾਰੇ
ਬੈਠ ਸਿਲਾ ਤਲਨੈਨ ਮਿਲਾਇ ਸੁਰਾਮ ਰਮਾਂਪਤਿ ਮੈਂ ਉਰਧਾਰੇ । ਨਾਮ ਇ
ਮੁਖ ਸੁੰਦਰਿਟੇ ਹਰਿ ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਮੁਕੰਦ ਮੁਰਾਰੇ ॥ ੯੯ ॥

ਸੋ ਅਨਿ

ਸਵੈਯਾ ॥ ਜਾਂ ਜਲ ਕੇ ਬਿਧਿ ਪਾਠ ਕਰਯੋ ਪੁਨ ਪਾਵਨ ਬਾਵਨ
ਪਾਦ ਪਖਾਰੇ । ਸੰਕਰ ਪਾਵਨ ਹੋਰਉਰੇ ਪੁਨ ਸੀਸ ਨਿਰੰਤਰ ਸੇ ਜਲ ਧਾਰੇ ।
ਭੂਪ ਭਗੀਰਥ ਕੇ ਤਪਸਾ ਪੁਨ ਜਾਂ ਜਲ ਸੇਂ ਕੁਲ ਭੂਪਤਿ ਤਾਰੇ । ਸੇ ਜਲ
ਪਾਵਨ ਮੈਂ ਪਰਸੋਂ ਸੁ ਪਿਥੇਂ ਉਰ ਮੈਂ ਬਡ ਭਾਗ ਹਮਾਰੇ ॥ ੧੦੦ ॥

ਸਵੈਯਾ—ਤਿਸ਼ਨਾ ਉਰ ਤੇ ਸਭ ਦੂਰ ਕਰੈ ਸੁ ਖਿਮਾਂ ਪਰਿਪੂਰਨ ਕੋ
ਉਠਧਾਰੇ । ਕਰੁਣਾ ਜਨ ਦੀਨਨ ਹੋਰ ਸਦਾ ਪੁਨ ਪਾਪਨ ਤੇ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤਿ
ਨਿਵਾਰੇ । ਪਦਵੀ ਸੁਭ ਸੰਤਨ ਕੀ ਪਕਰੇ ਭਵ ਬੰਧਨ ਮੂਲ ਸੁ ਮੋਹ ਉਖਾਰੇ ।
ਜਨ ਕੋਵਿਦ ਪ੍ਰੀਤ ਸੁ ਨੀਤ ਕਰੇ ਹਰਿ ਰੂਪ ਸਦਾ ਮਨ ਮਾਂਹਚਿਤਾਰੇ ॥ ੧੦੧ ॥

ਸਵੈਯਾ । ਕਿੰਚਤ ਹੈਂ ਅਲਿਕਾਂ ਸਤਿ ਉਪਰ ਕੁੰਡਲ ਹੈਂ ਸੁਭ ਕਾਨਨ
ਮਾਂਹੀਂ । ਕੁੰਡਲ ਕੇ ਕਚ ਮੈ ਚੁਕੈ ਮੈ ਲਸਕੈ ਤੜਿਤਾ ਘਨ ਮੇਚਕ ਮਾਂਹੀਂ ॥
ਬੇਲ ਸਮੈ ਛਬ ਪੁੰਜ ਤਰੰਗ ਕਪੋਲਨ ਸਾਗਰ ਤੇ ਨਿਕਸਾਂਹੀਂ ॥
ਨੈਨ ਹਰੇ ਮਦ ਰੰਜਨ ਕੇ ਸਮ ਆਨਨ ਕੇ ਸਪਿ ਕੋਟਿਕ ਨਾਂਹੀਂ ॥ ੧੦੨ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਭ੍ਰਿਕੁਟੀ ਕੁਟਿਲਾ ਸੁਭ ਭਾਲ ਬਿਸਾਲ ਸੁ ਕ੍ਰਿਕਮ ਕੀ ਯੁਗ
ਰੇਖ ਸੁਹਾਈ । ਯੁਗ ਕਾਂਚਨ ਕੇ ਸਰ ਲੈ ਰਤਿ ਨਾਹਿ ਮਨੋ ਮਣਿ ਕੀ ਸੁ ਕਮਾਨ
ਚਢਾਈ । ਕਚਘ੍ਰਿਘਰਵੰਤ ਸਮੁੰਦ ਸਮੀਰ ਫੁਰੇ ਤਿਨ ਕੀ ਛਬਿ ਯੋ ਮਨ ਆਈ
ਸੁ ਮਨੋ ਮੁਖ ਕੰਜ ਅਮੋਦ ਗਹੇ ਭ੍ਰਮ ਰਾਵਲ ਕਾ ਭ੍ਰਮ ਹੈ ਬਿਗਸਾਈ ॥੧੦੩॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਪਦ ਪਾਵਨ ਕੇਮਲ ਪੰਕਜ ਸੇ ਅਰੁਣਾਂ ਨਖ ਅੰਗੁਲ ਰੇ
ਸਿਖ ਮਾਂਹੀ । ਸੁਭ ਅੰਕੁਸ ਐ ਪੁਨ ਬਜ ਧੁਜਾ ਕਿਲ ਕੰਜਲ, ਸੇ ਪਦ ਪੰਕਜ
ਮਾਂਹੀ । ਸਰਨਾਗਤ ਕੇ ਭਯ ਮੋਚਕ ਹੈ ਇਕ ਬੰਦਨ ਤੇ ਭਵ ਫੰਧਨ ਜਾਹੀ
ਧਰ ਮਾਨਵ ਦੇਹ ਸੁ ਭਾਰਥ ਖੰਡ ਭਜੇ ਹਰਿ ਪਾਦ ਤਰੇ ਜਗ ਮਾਂਹੀ ॥੧੦੪॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਪਦ ਪੰਕਜ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੈ ਨ ਕਰੈ ਹਰਿ ਵੇਮੁਖ
ਲੋਗਨ ਸੰਗਾ । ਨਹਿ ਆਪਨ ਮਾਨ ਸੁ ਭੂਲ ਚਹੇ ਪੁਨ ਔਰਨ ਕੋ ਨ ਕਰੈ
ਮਨ ਭੰਗਾ । ਸਭ ਔਰ ਤਜੇ ਜਗ ਰੰਗ ਮਹਾਂ ਸੁ ਰਹੇ ਹਰਿ ਪੂਰਨ ਕੇ ਰਖ
ਰੰਗਾ । ਇਕ ਠੋਰ ਅਹਾਰ ਕਰੇ ਨ ਸਦਾ ਸੁਭ ਸੰਤ ਧਰੇ ਬ੍ਰਿਤ ਨੀਰ ਬਿਬੰਗਾ
॥ ੧੦੫ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਬਿਧਿ ਏਕ ਅਨੀਤਿ ਕਰੀ ਜਗ ਮੈਂ ਸੁਭ ਸੰਤਨ ਕੈ ਤਨ
ਪੇਟ ਲਗਾਏ । ਮੁਖ ਚਾਰਨ ਫੇਰ ਬਿਚਾਰ ਕੀਯੋ ਤਿਨ ਪੱਲਵ ਨਾਹਿ ਅਹਾਰ
ਬਨਾਏ । ਅਤਿ ਦੀਨ ਮਲੀਨ ਦੁਖੀ ਨਰ ਜੋ ਤਿਨਕੇ ਘਰ ਭੀਤਰ ਭੀਖ
ਮੰਗਾਏ । ਮਨ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰਚੇ ਜਗ ਕੋ ਬਿਧਿ ਜਾਨਤ ਹੋਂ ਨਹ ਸੀਖ
ਬਨਾਏ ॥ ੧੦੬ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਸੁਭ ਸੰਤ ਕਰੇ ਤਪਸਾ ਤਨਕੈ ਮਨਕੈ ਹਰਿ ਸੇਵਤ ਧਿਆਨ
ਲਗਾਏ ॥ ਜਿਨਕੇ ਪਦ ਤੀਰਥ ਤੇ ਅਤਿਪਾਵਨ ਹੋਰਨ ਤੇ ਜਨ ਦੂਖ ਪਲਾਏ ।
ਬਿਧਿ ਨੀਤਿ ਬਿਚਾਰ ਕੀਯੋ ਮਨ ਮੈ ਸੁਭ ਸੰਤਨ ਕੇ ਤਬ ਪੇਟ ਲਗਾਏ ।
ਮਿਸ ਭੋਜਨ ਕੇ ਸੁ ਸੁਣਿ ਘਰ ਮੈਂ ਪਦ ਤੀਰਥ ਤੇ ਜਨ ਪਾਪ ਖੁਟਾਏ ॥ ੧੦੭ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਮਾਨ ਅਮਾਨ ਨਹੀ ਜਿਨ ਕੋ ਸੁ ਨਹੀ ਧਨ ਨੀਰ ਤਿਖਾ
ਉਰ ਭਾਰੀ । ਜੀਵਨ ਆਸ ਨਹੀ ਉਰ ਮੈ ਪੁਨ ਕਾਲਹ ਕੀ ਮਨ ਚਿੰਤ
ਬਿਸਾਰੀ । ਹੈ ਉਰਮਾਂਹ ਖਿਮਾ ਪਰਿ ਪੂਰਨ ਤੂਰਨ ਗਿਆਨ ਕਲਾ ਉਰ ਧਾਰੀ ॥
ਮੰਤ ਇਸੇ ਵਿਰਲੇ ਪਿਘੀਏ ਟਵ ਮੰਡਲ ਮੈ ਜਨ ਕੋ ਸੁਖ ਕਾਰੀ ॥ ੧੦੮ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਜਗ ਸੂਰਜ ਆਤਪ ਦੂਖ ਮਿਟੇ ਫਲ ਸੂਖ ਸੁ ਨਿੰਮਿਤ
 ਜਗ ਮਾਹੀ । ਪਿਕ ਵਾਕ ਰਟੇ ਸੁਭ ਬੈਨ ਜਹਾਂ ਨਿਜ ਬੋਲਿ ਸੁ ਸੋਰਭੁ
 ਜਗ ਮਾਹੀ । ਸੁਭ ਸਾਧਨ ਪੱਲਵ ਛਾਜਤ ਹੈ ਜਲ ਸਾਂਤਿ ਭਰੇ ਅਲ ਬਾਲ
 ਮਾਹੀ । ਚਲ ਰੇ ਮਨ ਢੀਲ ਕਰੋ ਨ ਅਬੈ ਸੁਭ ਸੰਤ ਰਸਾਲਨ ਕੇ ਬਾ
 ਮਾਹੀ ॥ ੧੦੯ ॥

ਦੋਹਰਾ—ਵਿਦਯਾ ਧਨ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਨਿੰਮਿਤ ਪੁਰਖ ਉਦਾਰ ।

ਕੀਰਤਿ ਯਾ ਜਗ ਮੈ ਘਨੀ ਬਹੁਰੇ ਸੂਖ ਅਪਾਰ ॥ ੧੧੦ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਫਲ ਭੂਰ ਭਏ ਤਰ ਭੂਮ ਲਟੇ ਅਰਥੀ ਨਹਿ ਲੇਵਨ
 ਦੂਖ ਪਾਵੈ ॥ ਨਵ ਨੂਤਨ ਨੀਰ ਭਰੇ ਦੋਹਰਾ ਲਟ ਭੂਮ ਵਿਖੈ ਜਲ ਧਾ
 ਬਹਾਵੈ । ਨਰ ਉਤਮ ਸੰਪਤਿ ਪਾਇ ਭਲ ਤਜ ਉਰੈ ਪਤਾ ਉਪਕਾਰ ਕਮਾਵੈ
 ਗੁਣ ਨੀਰ ਫਲ ਧਨ ਦਾਨ ਕਰੇ ਸੁਖ ਸੰਪਤ ਅੰ ਜਗ ਮੈ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ॥ ੧੧੧ ॥
 ਦੋਹਰਾ ॥ ਗੁਣੀ ਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਰਖਵੈ ਮਨ ਨਿਰਧਾਰ ।

ਬੇਧਨ ਤੇਰੇ ਜਗਤ ਕੇ ਮਿਟਤ ਨ ਲਾਗੇ ਬਾਰ ॥ ੧੧੨ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਗੁਰ ਬੈਨ ਮਹਾਂਤਮ ਹਾਰਿਕ ਸੇ ਵਹਿ ਆਇ ਪਰੇ ਅਬ
ਕਾਨ ਹਮਾਰੇ ॥ ਇਕ ਮੋਹੁ ਹੁਤੋ ਮਮ ਸੰਗ ਸਦਾ ਗੁਰ ਬੈਨ ਸੁਪੂਤ ਵਹੀ
ਹਨ ਡਾਰੇ । ਅਬ ਤੂਰਣ ਮੋਖ ਗਹਯੋ ਹਮ ਕੋ ਨਹਿ ਛਾਡਤ ਹੈ ਬਿਨ
ਪ੍ਰਾਨ ਨਿਕਾਰੇ । ਤਿਸਨੈ ਅਪਰਾਧ ਖਿਮਾ ਕਰੀਏ ਹਮ ਛਾਡ ਚਲੇ ਅਬ ਸੰਗ
ਤਿਹਾਰੇ ॥ ੧੧੩ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਤਨ ਪਾਨੈਨ ਆਤਮ ਹੈ ਜਗ ਮੈ ਦਿਗ ਆਦਿਕ ਆਤਮ
ਮੂਲ ਨਾ ਹੋਈ । ਨਹਿ ਬੁਧਿਮਾਨ ਦ ਕੋਸੁ ਸੁਨੈ ਅਵਿਭਾਸਕ ਵੀਪ
ਅਹੇ ਜਨ ਸੋਈ । ਤਨ ਆਦਿਕ ਪੰਚ ਅਨਾਤਮਤਾ ਪੁਨ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਹੇ
ਸਭ ਹੋਈ । ਭਵ ਫੰਧਹ ਕੀ ਦਿੜ ਵਾਸ ਹੁਤੀ ਗੁਰ ਬੈਨ ਅਸੀ ਖਿਨ
ਤੀਤਰ ਹੋਈ ॥ ੧੧੪ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਗੁਰ ਏਦ ਸੁ ਤੀਰਥ ਨੇਮ ਮਹਾ ਬ੍ਰਤ ਸੰਜਮ ਜੇ ਪਿਤ ਮਾਤ
ਮਾਰੇ । ਹਰਿ ਭੂਮ ਸੁ ਨੀਰ ਸਮੀਰ ਬਲੀ ਪੁਨ ਪਾਵਕ ਐਰ ਅਕਾਸ਼
ਦਿਦਾਰੇ । ਤੁਮਰੇ ਉਪਕਾਰ ਸੁ ਗਯਾਨ ਲਏ ਦਿੜ ਬੰਧਨ ਥੇ ਅਬ ਦੂਰ

(੩੮)

ਭਾਵਰਸਾਮਿਤਤ

ਨਿਵਾਰੇ । ਸਭਿ ਕੋ ਅਭਿਬੇਦਨ ਹੈ ਹੰਮਰੀ ਹਮ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮ ਧਾਮ
ਸਿਧਾਰੇ ॥ ੧੧੫ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਜੋ ਜਗ ਮਾਹਿ ਹਰੇ ਤਮਕੋ ਰਵਿ ਤੋ ਜਗ ਮਾਹਿ ਸੁ
ਤਾਪ ਲਗਾਈ । ਚੰਦ ਤਮਿਸੂ ਕੋ ਹਨ ਹੈ ਤਿਨ ਤਾਪ ਨਹੀਂ ਤਮ ਪੂਰਨ
ਜਾਈ । ਪੂਰਨ ਹੀ ਤਮ ਮਾਰ ਇਹਾ ਗੁਰਬੇਦ ਸੁ ਆਨੰਦ ਮਾਹਿ
ਸਮਾਈ । ਯਾ ਜਗ ਮੈ ਗੁਰ ਬੇਦਨਕੀ ਉਪਮਾਸਮ ਦੁੰਦਤ ਨਾਕ
ਛਪਾਈ ॥ ੧੧੬ ॥

ਦੋਹਰਾ ॥ ਕੈ ਪਦਵੀ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹੈ ਕੈ ਅਰਿ ਕੋ ਦਲ ਨਾਸ ।

ਕੈ ਸਿਰਲੋ ਧਨ ਦਾਨ ਹੈ ਇਨ ਬਿਨ ਕ੍ਰਿਮ ਸਮ ਵਾਸ ॥ ੧੧੭ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮ ਭਜੈ ਜਗ ਭੀਤਰ ਜੋ ਜਨਨੀ ਸੁਤ ਯਾ ਬਿਧਿ
ਕੋ ਉਪਜਾਏ । ਅਬਵਾ ਜਨਨੀ ਸੁਤ ਸੋਈ ਜਨੇ ਰਣ ਭੀਤਰ ਜੋ ਅਰਿ ਕੋ
ਦਲ ਘਾਏ । ਸਿਰ ਲੋ ਧਨ ਦਾਨ ਕਰੇ ਜਗ ਮੈ ਸੁਭ ਕੈ ਜਨਨੀ ਸੁਤ
ਨਿਪਜਾਏ । ਇਨ ਤੀਨ ਬਿਨ ਕ੍ਰਿਮ ਕੋ ਸੁਤ ਕੋ ਹਿਤ ਜੋਬਨ ਨਾਹਿ ਅਕਾਸ

ਗਵਾਏ ॥੧੧੮॥

ਸੋ॥ ਦੁਖ ਸੂਖ ਨਿਰਬਾਹ ਮਾਟੀ ਮੈ ਯਹ ਤਨ ਸਦਾ । ਸੰਤਨ ਕੇ
ਪਰ ਰਾਹਿ ਆਸ ਤਿਆਗੇ ਆਨਕੀ ॥ ੧੧੯ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਜੱਗ ਮਾਨਵ ਦੇਹ ਮਿਲੈ ਨ ਸਦਾ ਨਰ ਰਾਮ ਭਜੋ ਜਿਹ
ਤੇ ਸੁਖ ਪਾਵੇ । ਜਗ ਭੋਗ ਵਿਰਾਟਕ ਕੇ ਬਦਲੇ ਨ ਅਮੋਲਕ ਲਾਲ ਅਕਾਸ਼
ਗਵਾਵੇ । ਲੋਕਪਾਨ ਜਾਠਰ ਮੈਂ ਬਲ ਖੀਨ ਸੁ ਜੋਬਨ ਮੈਂ ਦਿਵ ਪੁੰਨ
ਕਮਾਵੇ । ਸੁਭ ਸੀਖ ਇਹੈ ਜਨ ਮਾਨ ਚਲੇ ਜਿਹ ਤੇ ਨਹਿ ਅੰਤ ਸਮੇਂ
ਪਛੁਤਾਵੇ ॥ ੧੨੦ ॥

ਜਗ ਰੂਖਨ ਸੂਖਨ ਭੋਜਨ ਕੈ ਫਲ ਫੂਲਨ ਕੈ ਤਨ ਪਾਲਨ ਕੀਜੈ ।
ਜਗ ਬੈਠ ਜਹਾਂ ਤਹ ਨੈਰ ਭਲੇ ਪੁਭ ਪਾਵਨ ਕਉ ਉਰ ਜਾਪ ਜਪੀਜੈ । ਤਿਨ
ਮੇਲ ਬੀਨ ਬਿਛਾਇ ਭਲੇ ਦਿਗ ਨੀਰ ਭਰੇ ਧਰ ਮਾਹਿ ਸੁਈਜੈ ।
ਮਨ ਕੇ ਪਤਿ ਮੂੜ ਬਯਾਕੁਲ ਬੈਨ ਸੁ ਭੂਪਤਿ ਕੇ ਨਹਿ ਪਾਸ
ਰਹੀਜੈ ॥ ੧੨੧ ॥

(੪੦)

ਭਾਵਰਸਾਂਮਿਤ

ਸੈਲ ਸਿਲਾ ਤਲ ਸੇਜ ਕਰੈ ਗਿਰ ਕੰਦਰ ਹੀ ਗਿਹ ਹੈ ਬਨ ਮਾਹੀ ।
ਪਾਦਪ ਛਾਲ ਸੁ ਚੀਰ ਧਰੈ ਉਰ ਨਾਮ ਸਖਾ ਮਿਗ ਹੈ ਬਨ ਮਾਹੀ । ਭੋਜਨ
ਪਾਦਪ ਕੇ ਫਲ ਹੈ ਜਲ ਪਾਨ ਕਰੈ ਗਿਰਿਤਾ ਗਿਰਮਾਹੀ । ਪੇਟ ਕੇ ਹੇਤ ਨ
ਸੇਵਤ ਜੇ ਨਰ ਤੇ ਨਰ ਈਸ਼ ਗਨੇ ਭਵ ਮਾਹੀ ॥ ੧੨੨ ॥

ਪੈਨ ਭਈ ਤਿਨ ਕੀ ਜਨਨੀ ਕਿਰਤਾਰਥ ਤਾਂ ਜਗ ਬੇਦਨ ਗਾਈ ।
ਕੁਲ ਪਾਵਨ ਜਾਂਹਿ ਕਰੀ ਸਗਰੀ ਜਗ ਪੈਨ ਭਏ ਤਿਨ ਮੀਤ ਸਖਾਈ ।
ਪਦ ਕੰਜਨ ਯਾਸ ਪੁਨੀਤ ਧਰਾ ਰਜ ਪਾਵਨ ਤੇ ਜਨ ਪਾਪ ਮਿਟਾਈ ।
ਜੋ ਭਵ ਮੰਡਲ ਮਾਂਹਿ ਭਜੇ ਖਿਣ ਏਕ ਇਕਾਗਰ ਰਾਮ ਸਹਾਈ ॥ ੧੨੩ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਯਹਿ ਭਾਵਰ ਸਾਂਮਿਤ ਕੰਠ ਧਰੇ ਸੁ ਕੁਬੁਧਿ ਜਗ ਸਖ
ਜਾਇ ਪਲਾਈ । ਸੁਖ ਦੇਵ ਪੁਰੀ ਸੁਰਮੇਸ ਦਈ ਉਰ ਸਾਂਤਿ ਸੁਰਾਗਰ
ਮੋਦ ਬਢਾਈ । ਅਮਰਾਤਮ ਦੇਵ ਭਯੋ ਜਗ ਮੈ ਉਰ ਕਾਲ ਕਰਾਈ
ਕੀ ਚਿੰਤ ਮਿਟਾਈ । ਵਹੁ ਔਰਨ ਕੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰੈ ਪਦ ਪਾਵਨ ਸੇਵਾ
ਨੀਤ ਲੁਕਾਈ ॥ ੧੨੪ ॥

ਨੀਤ ਲੁਕਾਈ ॥ ੧੨੪ ॥

ਦੋਹਰਾ--ਗੋਰੀ ਰਾਇਆ ਮਾਤ ਪਿਤ ਸੇਖਵ ਨਗਰ ਉਦਾਰ । ਗੁਲਾਬ
ਸਿੰਘ ਕੁਲ ਦੀਪ ਸਤ ਕਰਜੇ ਗ੍ਰੰਥ ਨਿਰਧਾਰ ॥ ੧੨੫ ॥

~~ਸਵੈਯਾ~~ ॥ ਬੰਦੋਂ ਸੀਤਾਪਤਿ ਸਦਾ ਚਿਦਘਨ ਬ੍ਰਹਮ ਮੁਰਾਰਿ ॥
ਤਿਲਕ ਰਾਜ ਦਿਯੋ ਭਗਤ ਕੋ ਰਾਵਣ ਕੋ ਰਣ ਮਾਰ ॥ ੧੨੬ ॥

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਮੰਜਲ ਪਾਦ ਉਦਾਰ ॥ ਨਿਸ ਦਿਨ ਪੰਕਜ
ਜੈਰ ਕਰ ਭਵ ਮੋਚਕ ਸੁਖ ਕਾਰ ॥ ੧੨੭ ॥

ਜਾ ਪਦ ਮੰਕਜ ਹੇਰ ਕੈ ਹਰਜੇ ਨਿਖਲ ਭਵ ਭਾਰ ॥

ਵਿਦਯਾ ਗੁਰ ਉਦਾਰ ਕੋ ਬੰਦੋਂ ਮਸਤਕ ਧਾਰ ॥ ੧੨੮ ॥

ਸਵੈਯਾ ॥ ਮੈ ਮੈਦਕਾਛਰ ਲਹੈ ਦੰਗੂ ਮਲਿ ਸੰਭ ਕਬੀ ਉਰ ਮਾਂਹਿ ਨ
ਧਾਰੇ । ਗੁਰ ਅੰਬ ਸਖਿ ਦ ਮਰਿਯਧਮ ਮਾਵ ਸਦਾ ਉਰ ਤੇ ਨਹਿ ਟਾਰੇ ।
ਸਾਂਗੁ ਭਵੇ ਸੁਸ ਪੰਚ ਇਨੀ ਤਰ ਜੈ ਦੰਨੁ ਦਾ ਥਲ ਨਤ ਸਭਾਰੇ । ਜੇ ਇਨ
ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਂਹਿ ਮਿਲੇ ਤਬ ਜਾਮਨ ਸਿੰਘ ਗੁਲਾਬ ਤੁਮਾਰੇ ॥ ੧੨੯ ॥

(੪੨)

ਭਾਵਰਸਾਂਮਿਰਤ

ਸਵੈਯਾ ॥ ਸਤ ਅਸਵੈਸਾ ਸੁਭ ਸੰਮਤ ਥੋ ਪੁਨ ਤਿੰਸਤ ਚਾਰ ਕੋ
ਅਧਿਕਾਈ । ਘਨ ਪੂਰ ਰਹੇ ਦਿਸ ਚਾਰ ਘਨੇ ਪੁਨ ਮੰਦ ਸਮੀਰ ਸੁ ਬੰਦ
ਸੁਹਾਈ । ਸਸਿ ਪੂਰਣਮਾਂ ਰਵਿ ਬਾਸਰ ਥੋ ਸੁਧ ਹਾੜ ਸਮਾਪਤ ਕੀ ਤਿਥਿ
ਪਾਈ । ਦਿਨ ਤਾਹਿ ਸਮਾਪਤ ਗ੍ਰੰਥ ਭਯੋ ਹਰਿ ਕੇ ਪਦ ਪੰਕਜ ਭੇਟ
ਚੜ੍ਹਾਈ ॥ ੧੩੦ ॥

ਇਤਿ ਸੀਮਤਿ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਚਰਣ ਸਿਖਤ
ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘੇਨ ਗੋਰੀ ਰਾਇਆ ਆਤਮਜੇਨ
ਵਿਰਚਤੇ ਭਾਵਰ ਸਾਂਮਿਤਿ

ਹਰ ਪਕਾਰ ਦੀ ਸਸਤੀ ਪੁਸਤਕ ਮਿਲਨੇ ਵਾਲਾ ਪੁਸਤਕ
ਪਰੇਮ ਸਿੰਘ ਸਚਦੇਵਾ ਐਡ ਸਲਾਮਤ
ਬਾਜ਼ਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾ ਅਮਰਸਰ

‘ਸਚਦੇਵ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪ੍ਰੈਸ’ ਬਾਜ਼ਾਰ ਬਾਗ ਜਲਿਆਂ ਵਾਲਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਚੋਣਵੀਆਂ ਪੜ੍ਹਨ ਯੋਗ ਪੁਸਤਕਾਂ

ਵਾਰਾਂ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਸਟੀਕ ਜਿਃ ਸਟੇ
ਭਗਤ ਬਾਣੀ ਸਟੀਕ ਗਿਆਨੀ ਬਿਸਨ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਭਗਤ ਬਾਣੀ ਮੂਲ ਮੋਮੀ ਕਾਗਜ਼
ਵਾਰਾਂ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਮੂਲ ਮੋਮੀ ਕਾਗਜ਼
ਸੁੰਦਰ ਗੁਟਕਾ ਲਾਲ ਵੇਲ ਵਾਲਾ ਯਾਰਟ ਪੇਪਰ
ਸੁੰਦਰ ਗੁਟਕਾ ਲਾਲ ਵੇਲ ਮੋਮੀ ਕਾਗਜ਼
ਸੁੰਦਰ ਗੁਟਕਾ ਲਾਲ ਵੇਲ ਜਿਲਦ ਚਮੜਾ
ਸ਼ਾਮਾਂ ਦਾ ਸੂਰਜ ਜੀਵਨ ਸ੍ਰਃ ਨਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਟਾਰੀ
ਅੰਤਮ ਕਿਰਨਾਂ (ਮਹਾਰਾਜਾ ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਣੀ ਜਿੰਦੀ)
ਬਾਈ ਵਾਰਾਂ ਸਟੀਕ ਗਿਃ ਬਿਸਨ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਖਾਲਸਾ ਦਰਬਾਰ (ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ)
ਸਿਖ ਕਾਨੂੰਨ (ਗਿਆਨੀ ਲਾਲ ਸਿੰਘ)
ਨਵ ਜੀਵਨ ਨਾਵਲ (ਸ੍ਰਃ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮ)

ਮਿਲਨ ਦਾ ਪੱਤਾ :-

ਭਾਈ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ

ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਾਲੇ; ਬਜ਼ਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾ; ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ